

ВІДГОМІН

І ЗНОВУ ДЗВІН ГОЛОСИТЬ-ТУЖИТЬ

Минуло 60 років Малинській трагедії

Серед розлогих горбів, оксамитових врун і пишного клечання березових гаїв розкинувся Малин. Звичайне село, яких на нашій українській землі тисячі. Та доля у нього - трагічна.

Минулої неділі тут знову здригнулася земля, журлива луна прокотилася селом, садками і перелісками. Від спомину про трагічні події шестидесятирічної давності, про жахливі діяння фашистських нелюдів...

3 стор.

І ЗНОВУ ДЗВІН ГОЛОСИТЬ-ТУЖИТЬ

Продовження. Початок на 1 сторінці.

Заклично і сумовито зранку вдарив дзвін нової місцевої церкви, зринула у небо молитва. І сюди, до храму, а також до пам'ятника, що стоїть поруч як спомин про спалених і розстріляних, почали сходитись малинці, жителі навколишніх сіл, з'їжджатися сотні людей із Млинівщини, Рівненщини, Волині, Львова. Вклонитися праху предків у Малин за давньою традицією приїхала делегація че-

хів, яку зустріли хлібом-сіллю.

Молебень за страчених разом із місцевими відслужили священники з Рівного й Острога. А на траурному мітингу виступили заступник голови райдержадміністрації Людмила Мартинова, Малинський сільський голова Віктор Мінаржик, член товариства «Чеська бесіда у Львові» Євген Тапінка, місцевий житель Микола Фещук, бандурист із Волині Назар Волошук, де-

путат Верховної Ради України Василь Червоний.

Дослідження подій шестидесятирічної давності, здається, проливає нове світло на Малинську трагедію. Але які б нові документи не знаходили, як би їх не тлумачили і кого б не звинувачували у замовчуванні достовірних фактів, правда залишається одна - у Чеському Малині було страчено 850 чоловік, у тому числі жінок і маленьких дітей, спалено 68 будинків. Малин по-

мирав у страшних муках. Село було понівечене, земля скроплена людською кров'ю, встелена обгорілими і розстріляними тілами. І зробили це люди без віри і без Батьківщини.

Нині Малин - знову красиве, привітне, трудолюбиве, гостинне і співуче село, люди якого, пам'ятаючи про страшне лихо, щороку, у 13-й день липня, не забувають вклонятися загиблим односельцям.

«Нас, чехів і українців, - схвилювано говорила на мітингу координатор українсько-чеських зв'язків Марія Панкова, - єднає спільна пам'ять і щира любов до української землі. Ми приїхали, щоб згадати молодість, вклонитися праху предків...» Пані Марія від імені всієї делегації висловила подяку за сердечний прийом, відправлену панахиду, широко розділену скорботу...

Після традиційного зібрання усі присутні побували на старому чеському кладовищі, де за сприянням самих чехів віднедавна встановлено пам'ятник страченим і загиблим.

...Над братською могилою, до холодного мармуру опустилися віти пишних беріз. Навкруги соковита зелена трава, пахучі квіти, а у височині - синє і чисте небо. Таким є сьогоднішній день. Хочеться, щоб саме таким - світлим та мирним - згадували його ми, наші діти, діти наших дітей...

Галина РУДЕНКО.